

naredil pogodbo in sicer tako, da odkupi hranilno knjižico za 80 do 85% na mesečne obroke po 1000 Din. S samozavestnim nastopom je imel tudi veliko uspeha. Na ta način je nakupil več hranilnih knjižic, katerih znesek presega 100.000 Din. Izvabljen knjižice pa je takoj prodal za 50% in denar porabil za sebe. Ker se pogodbi ni držal, so ga ogoljufani prijavili sodišču. Ko je Konrad Čeh zvedel, da je prišla njegova goljufija s hranilnimi knjižicami na dan in da je uvedena proti njemu sodna preiskava, je zapustil svojo službo pri okrajnem načelnstvu in izginil neznano kam, pustivši v Ptujcu razne nepravne dolgove.

Ustrelil se je v Celju v svoji sobi 35letni Franc Česen, poslovodja celjske tvrde Hönigmann. Zapustil je pismo, v katerem pravi, da si je vzel življenje radi živčne in želodčne bolezni.

Vlomilski plen iz trgovine. V noči je bilo v Celju z vitrihom iz ulice vlomljeno v trgovino Davorina Goloba. Še neodkriti storilci so odnesli manufakturnega blaga za 38.000 Din.

Radi vloma 5000 Din škode. V Stopercih pri Rogatcu so vdrli neznanci s kramponom v izložbeno okno trgovine Marka Tacerja. Vlomilci so odnesli razno blago ter lovska puško. Skupna škoda znaša 5000 Din.

Smrten zaključek prepira med bratoma. V vasi Bregansko selo na meji med savsko in dravsko banovino ob robu Gorjanec je prišlo do prepira med bratoma Antonom in Andrejem Godec. Trije bratje živijo na domu in so si služili kruh kot aparji. Usodnega dne je starejši brat naročil mlajšemu, naj najme vozniške, ki bodo vozili apno. Voznikov mlajši brat ni dobil in radi tega je došlo do spora. Radi grožnje iz ust starejšega je pograbil mlajši sekuro in je udaril starejšega po glavi. Težko ranjenega so prepeljali v bolnico v Brežice, kjer je kmalu umrl.

V smrtno nevarnem stanju prepeljan v bolnico. V št. Jurju pod Kumnom je za-

bodel v sporu radi dekleta Hinko Gorišek 26letnega hlapca Jakoba Lovača dvakrat v trebuh in mu je prerezal obkraj želodec. Zabodena so prepeljali v brezupnem stanju v ljubljansko bolnico.

Deset pisem v mapi

in najrazličnejše izdelave, tudi prav fine ter okrašene z rožami dobite v Cirilovih prodajalnah Maribor in Ptuj.

Izpred sodišča.

Obsojen, ker je izrabljaj brezposelne. Dne 4. decembra je bil v Mariboru obsojen na eno leto in dva meseca ječe 28letni delavec Franc Knezar s Pobrežja pri Mariboru. Omenjeni je izjavil od 12 oseb znesek od 60 do 200 Din pod obljubo, da bo brezposelnim preskrbel delo, česar pa ni storil.

Obsojena radi poskusa razpečavanja ponarejenih 50dinarskih kovancev. Mariborsko sodišče je obsodilo 26letnega delavca Ivana Klariča iz Jurjevskega vrha na 10 mesecev in 25 dni zapore, 23letnega delavca Jožefa Hernaha z Jurjevskega vrha na tri mesece radi poskusa razpečavanja ponarejenih 50dinarskih kovancev, katere sta skušala letos aprila spraviti v promet v okolici Spičnika ob severni meji.

Ročne tiskarne

manjše in večje, z blazinico z barvo kupite v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru in Ptujcu.

Slovenska Krajina.

Nevarnost Mure. Vsi kraji ob Muri so podvrženi ob povodnjih večjim ali manjšim škodam. Mura v svojem toku ne prizanaša prav nič polju niti travnikom in gozdom. To se jasno vidi, zlasti v zgornjem delu, to je v bližini Dokležovja, kjer je prizadet tudi štajerski kraj Veržej. Večno menjavanje glavne struge v Muri (voda namreč prinaša s seboj ogromne količine rečnega prodca in proda) povzročata, da

je sedaj ta, sedaj ona stran v nevarnosti. To se posebno opaža nad veržejskim mostom. Med lesenim in železniškim veržejskim mostom se je struga vsled ogromne količine betonskih kvadrov kakor tudi množine fašin ustalila, ni pa še to doseženo nižje in višje od obeh mostov. Mura je sedaj nekoliko nad Veržejem prav občutno postala nevarna. Pred leti je bila nad tem mestu še stara zgradba, ki je varovala obrežje pred divjimi valovi reke. Toda ta zgradba je sedaj skoro popolnoma uničena. Obstojta pa nevarnost, da reka obrežje sploh izpodje. Če bi se pa to zgodilo, bi se Mura izlila v staro strugo, ki še ni popolnoma zarastla, in bi se tako lahko povzročila ogromna škoda, škoda več milijonov. Glavna struga reke je sedaj od te stare struge oddaljena še samo nekaj metrov, cirka 7. Nevarnost pa ni samo v tem, da se Mura izlije v staro strugo, temveč tudi v tem, da kakor hitro se Mura preusmeri, se vsa ogromna količina vode izlije v stranski Murin rokav, to je v Murico, ki pa teče sedaj skozi most na tiru banovinske ceste Dokležovje—Veržej in prav tako tudi skozi železniški most, ki je le nekaj 10 metrov oddaljen od glavnega železniškega mosta čez Muro. S tem bi bila železniška proga v veliki nevarnosti in bi se promet moral brez-

Najmanjša francoska vas

Najmanjša francoska vas je Mortaux, nekoliko kilometrov od Chautonta v slikovitem okrožju Haute Marne. Njeno prebivalstvo sestoji — iz treh oseb, namreč matere z odraslim sinom in 16 letnega dekleta. V volilnem seznamu Mortauxa je zapisanih pet volilcev, toda štirje izmed teh ne prebivajo tam. Edini volilec, ki res tu stanuje, odločuje vse. Je član občinskega sveta, a ker drugi člani ne prihajajo k »sejam«, jih mora opravljati sam. Upravlja tudi občinske finance in izkaz za preteklo leto je pokazal, da je imelo to gospodarstvo 956 dohodkov in 950 frankov izdatkov. Mortaux ima

Petančič Davorin:

Svete gore.

Povest.

»Grunt! Isti grunt!« se je trgalo začudenje iz Janeza.

»Če se ti ne bo kaj hudega zgodilo!«

»Nič se ne boj, volkov letos ne bo, ko je mila zima. Z Bogom, Lenčka!«

»Z Bogom, Janez!« Požrla je solze in strmela za njim, ki je izginjal v silen vihar in snežni metež, ki se je vnel v Gorah. Bučalo je, da so zvenčale šipe v oknih in da je mukala živina v hlevu.

»Ubogi Janez!« Bila je pa ponosna nanj, ker je bil pogumen.

Župan je mencial, možje so menciali.

»Mi moramo. Ni radi nas. Grof, sam grof hoče...« Kvasil je dalje in nič povedal koga.

Dekan je vedel, pa se ni izdal. Naredil se je sitnega in delal na vse kriplje pri mizi in pisal. Čez čas je zaškripal stol in gospod je stal pred čredo mož.

»Koga hočete? Mene? Pa k čemu le? Kaj pisati ne znate? Pisarja si vzamite!«

Možje so osupnili in se gledali.

»Ti povej!« je dregnil župan svojega soseda in tako je šlo po vrsti do zadnjega.

40

»Ti povej!«

»Ste ob pamet vi ali jaz? Možje, zinite, če imate kaj! Če nič, pa pojdite! Danes ni praznik, je delaven dan. Ali niste slišali včeraj, da bo šele čez teden dni nedelja.«

»Ja-ja-neza!« se je ojunačil župan in se oddahnil, kakor da bi sod na voz zavalil.

»Hlapca mojega na posodo? Da vam bo sneg kidal z gnojišča? Ali kaj?«

»H grofu mora!« je šlo županu še vedno rodo iz ust.

»A? Ná, zdaj pa vem. Hvala Bogu! No, če ste sklenili, naj pa bo.«

»Pa kje je?«

»Na hlevu menda ne, ko je že poldne.«

»Da je odšel, je Meta povedala. Na božjo pot, da je šel. Ni vedela prav, če na Kalobje ali k Majki Bistrički na Hrvaškem.«

»Kaj jaz vem! Moj hlapec gre, kamor hoče. Vaši pa drugače.«

Spodaj so čakali biriči s kolci.

»Vse smo premetali, pa ga ni.«

Imeli so hitro posvet.

»Tako na Gore!« in biriči so se vzpeli v hrib, ki se je še belil v dnevno.

Lojze je sekal drvo na tnalu in žvižgal.

»Ne zameri, mladi gospodar. Ali si kaj videl Janeza? Je bil na gostiji?«

Tiskovine za likvidacijo kmet- skih dolgov.

Potrđilo (novo), ki ga občine izdaja-
jo, je že izšlo. — Obvestilo dolžnikom,
ki ga morajo zavodi poslati dolžnikom,
uredbo (besedilo), že imamo na za-
logi, pravilnik, ki so splošno potrebni.
Naročila sprejema

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru in v
Ptuju.

pogojno prekiniti za dalje časa, kar bi pa bilo
za naše gospodarstvo v Slovenski krajini veli-
kanska škoda, saj je železniška zveza Murska
Sobota—Ljutomer skoro poleg lendavske želez-
nice izključna železniška zveza, ker je lendav-
ska železnica radi preodajenosti skoro preveč
odročna za večji del dolnje Slovenske krajine.
Zato je nujno potrebno, da se na tem delu iz-
vršijo potrebna regulacijska dela v obrambo
posestev in radi važnih prometnih žil, ki so se-
daj v nevarnosti. S prodorom reke v staro stru-
go bi pa postalo ogromno travnikov za dalje
časa neuporabnih in bi tako trpeli mnogi posest-
niki škodo in tudi njive v bližini bi postale žr-
tev rečnih valov.

Goričko. Naša goriška železnica ima ime »Ma-
riška«, ker se ji pač nikdar ne mudi. Ne vemo,
kdo je predlagal vozni red za ta vlak, samo to
vemo, da sedanji vozni red ne služi ljudstvu,
ampak kvečjemu gostilničarjem v Soboti. Vlak
odhaja iz Sobote ob 4.30 uri in to skoraj vedno
le s tremi osebami, namreč z vlakovodjem, kur-
jačem in sprevednikom. Tudi ne vemo, kaj da
bi kdo iskal tako zgodaj na Goričkem. Ob ¼8.
uri se vrne v Soboto in odhaja drugič ob 15. uri
in se vrne ob 18. uri navadno zopet prazen, ker
pač ponoči nima nihče ničesar iskati v Soboti.
Ljudje pridejo zjutraj ob ¼8. uri v Soboto in
ko opravijo svoje posle na sodišču, trgovini ali
kje drugje, bi radi šli domov, a čakati morajo
do 15. ure in to seveda v gostilni. Vlak ob 15. uri
je vedno dobro zaseden, a največkrat je čuden
vzrok, ko so vsi razgreti od alkohola in prekli-
njanje in prepisli se kar vrstijo. Svoj čas smo
imeli tri pare vlakov, če bi dobili to nazaj, bi
bili zadovoljni, a s sedanjim voznim redom pa

res nihče ni zadovoljen. Pri nas se vozni red
lahko vsak čas spremeni, ker nimamo itak važ-
nih zvez. Direkcijo prosimo, da uredi sledeči
vozni red: Vlak naj »prenečuje« na Hodošu, ob
¼8. uri naj pride v Soboto, ob ¼11. naj odhaja
iz Sobote ob ¼14. se naj vrne in ima zvezo z
vlakom proti Mariboru in ob ¼18. naj gre na
Hodoš spat, kamor bi prišel okrog 7. ure zvečer.
To bi bil vozni red za nas. Treba bi bilo zgraditi
le kurilnico na Hodošu, kar je bilo že svoj čas
v načrtu, pa so baje nalašč pretirani proračun
sestavili, da ja ne bi gradili kurilnice. Vlak je
menda tu zaradi ljudstva, ne pa ljudstvo zaradi
vlaka. Oblast' zgani se in nam pomagaj!

Gornja Lendava. Delavci so se vrnili iz Belja
in državnih posestev. Zasluzek je prav majhen.
Ena obleka, par čevljev, še kakšen jopič in dve
vreči moke in ne ostane nič več. Šest mesecev
so delali, trpeli na telesu in večina še na du-
ši, pa so se vrnili domov na počitek in okrep-
čilo pri starših. Pripovedujejo, da je tudi med
nje zahajal komunističen duh in precej škodoval
našim sicer dobrim fantom. Sedaj pozivamo vse
merodajne činitele, da za prihodnje leto pre-
sirtijo malo boljše mesto, kar se tiče stanova-
nja, plače in nedeljskega dela. Ko se je g. mi-
nister dr. Krek mudil pri nas, nam je obljubil,
da se bo zavzel v Belgradu za naše delavstvo,
zato upamo, da bo prihodnje leto več reda, pra-
vice in večji zasluzek, saj so to državna posest-
va, ki morajo kot prva pokazati socialno skrb
in ljubezen do svojih najrevnejših delavcev.
Cerkvene oblasti pa naj preskrbijo duhovnika,

da bo živel nekaj časa med njimi in jim poma-
gal v verskem oziru. Iz Francije pa jih letos
prav malo prihaja domov, pač pa vsak teden
odhajajo tja, tudi sedaj na zimo. — Občinski
urad se seli v hišo g. Kūharja, ker je popolno-
ma prav in lepo, ker je sedaj vsaj blizu cerkve
in tako vsem občanom pri roki. — Še nekaj za-
nimivega se je zgodilo pri nas na državni praz-
nik 1. decembra. Med tem, ko se je vršila služba
božja, pri kateri je bilo veliko ljudi in vse naše
šole, so vozili gnojnico na njivo poleg cerkve.
— Kdor se želi na novo naročiti na »Slovenske-
ga gospodarja«, se lahko priglasi pri g. kaplanu
Škrabanu, on bo potem skupno naročil za novo
leto.

»Hvaljen Jezus!« Nekli mladi luteranski uč-
itelj, kate- nosi na hlačah še šolski prah, je na
neki šoli, kjer je večina otrok luteranov, razla-
gal nastanek pozdrava »Hvaljen Jezus!« (tukaj
katoličani le tako pozdravljajo). Takole je to
razložil: V neki vasi so katoličani nekoč skle-
nili, luterane nabiti. Napad naj bi bil ponoči.
Da pa ne bi prišlo do pomote, da bi katoličani
v temi udarili po katoličanu, so se domenili, da
bodo govorili besede »Hvaljen Jezus!« in če do-
bijo odgovor »Na vekomaj. Amene« bodo vedeli,
da je katoličan. In od tistih dob se je to raz-
širilo kot pozdrav. To je govoril v razredu vpri-
čo luteranskih in katoliških otrok. Menda se je
hotel ponorčevati iz tega pozdrava, vsaj kato-
liški otroci so to tako razumeli. Ta učitelj se
večkrat tako spozabi. Opozarjamo oblast, da
posveti takim nestrpnem malo več pažnje!

Kako smo zgubili toliko slovenskega ozemlja.

(Piše star slovenski učitelj.)

Leta 1889 je krščansko-socialni vodi-
telj, poslanec knez Lichtenstein v avstr.
parlamentu predložil načrt šolskega za-
kona, po katerem bi moral imeti pri vsa-
kem šolskem odboru tudi župnik več vpli-
va na razvoj in na učni jezik v šoli. Proti
temu zakonu so bili liberalni Nemci in
Lahi ter poleg teh tudi Mladočehi, ki so
bili organizacija liberalnega mišljenja
med Čehi ter njim je bil verski pouk sil-
no zopern. Mladočehi, ki so se od konser-
vativnih Staročehov ločili, kakor so se

pri nas ločili liberalci in naprednjaki od
krščanske slovenske stranke, so bili tudi
nasprotniki duhovnikov ter so imeli ostre
napadalne govore proti cerkvi in proti
Lichtensteinovemu šolskemu zakonu, da
je propadel.

Vpliv liberalizma na slovensko ljudstvo
je bil tudi v narodnostnem oziru jako
usoden. Samo tam, kjer so se ljudje dr-
žali svojega duhovnega pastirja, so še
ostale slovenske korenine in slovenski
stebri, ki se niso dali premakniti, če tudi

Lojz je kar uganil, kaj hočejo z Janezom.
»Ne, ni ga bilo. Povabljen je bil, pa ni prišel.«
Iskali so vseeno po hiši in hlevu. Iskanje je bilo
zastonj. Vrnili so se brez Janeza.
Župan je rohnel, kakor nor:
»Za nič ste vsi skupaj. Ne znate loviti.«
»Kako bi ga vlovili, če ga pa ni nikjer!«
Župan se je hrustil:
»Da ga bom dobil v roke, vam rečem. Če ne
verjamete, pa nič!«
Razpisal je nagrado na živega Janeza, farov-
škega hlapca.

Izdaja.

Večerilo se je lepo in mraz je popuščal. Lenčka
se je napravila za pot in se skrbno zavila z veliko
ruto.

»Mara, nič ne povej drugim, kam sem šla. Reci,
da ne veš.«

Mara ji je zavezovala ruto in popravljala, pa
odvrnila:

»Veš, Tončka ne sme nič vedeti, ker je Pavletova
sestra.«

Lenčka se je udarila po čelu:

»Pa nisem prišla prej na to? Kaj smo kaj go-
vorile vpricho nje!«

»Lenčka, meni se tako zdi, da je Pavletovo delo,
da mora Janez v vojake.«

Lenčka se je zavzela in sklenila roke proti njej:

»Beži, na! Misliš?«

»Na gostiji se je izdal! Pojdi zdaj, da ne bo pre-
kesno, pa pazi, da te kdo ne vidi! Svetilko si vzela?
Na Javorju zavij na stran, da ne boš mimo Preskar-
jev šla. Pomolzla bom že sama.«

Lenčka je vzela košarico v roko in hitela. V sredi
gozda na Javorju si je mislila.

»Zdaj sem pa dobra!« Kar je zaslišala zvonjenje
verige in neko drsanje, potem pa človeški glas.

Prisluhnila je.

»Živina je!« Zagazila je v celec na globoko, da
da bi se umaknila živini in očem.

»Poženi, da pridemo na breg!«

Lenčka je prepoznala glas:

»Jezus, Preskarjevi so!«

Vola sta težko sopla in se ustavljala. Pavle je
gonil, stari pa je obračal drevo vzadaj, da se ne bi
zadelo.

Lenčka se je tiščala k deblu in s strahom čakala,
da so prepeljali mimo, potem pa nadaljevala pot. Ko
je dosegla obronek, je začela šteti debela dreves...
Pri desetem se je ustavila in prižgala svetilko.

»Janez!« je zaklicala polglasno.

»Janez!« je ponovila glasneje, a še ni dobila
odgovora.

»Janez!« je zakričala, da jo je prestrašil lasten
glas.

svojo kapelo in star
grad. V kapeli je služ-
ba božja dvakrat na le-
to. Opravlja jo duhoven
iz sosedne vasi.

Praktični Japonci

Japonski listi poro-
čajo o novi metodi za
pridobivanje svile. Po
tej metodi polože svil-
oprejkice, čim pričnejo iz-
ločevati svilne niti, na
posebne deske, jim ob
robvih vključijo slabo-
ten električni tok, tako
da živali ne dobe več
mirnega prostorčka za
svojo prejo in morajo
neprestano potovati sem
in tja. Po vsej površini
deske se odlaga pri tem
v dolgih, tankih listih
svilni sok. Po novi me-
todi je mogoče pridobi-
vati svilo v treh name-
sto v sedmih do osmih
dneih kakor dosedaj.

so bili od breznačajnih mlačnežev zasmehovani. Nemci so imeli na take slovenske breznačajneže velik vpliv, in žal, da je bilo med temi tudi mnogo učiteljev, ki so njim bili slovenski duhovniki zopereni. Ti narodni Iškarjoti so dobivali posebne nagrade, da so ljudi odtujevali slovenskemu duhovniku in s tem tudi slovenskemu narodu. Na ta način se je slovensko ljudstvo vsled dobro plačanih Iškarjotov posebno v bližini mest in ob mejah vedno bolj ponemčevalo. Marsikateri slovenski kmet, ki je preveč dal na hnavsko nemško hvalisanje in se dal zapeljati, je izgubil svoje posestvo, ki je prešlo v nemške roke. Mnogo slovenskih posestnikov je tako izgubilo svojo domovino. — Ako bi bil Lichtensteinov šolski zakon v nekdanjem avstrijskem parlamentu sprejet, bi imeli duhovniki več vpliva na razvoj slovenskega jezika v šoli, narodna zavest bi bila med ljudstvom

ostala močnejša in ljubezen do slovenske zemlje bolj goreča in požrtvovalna. Ne bi bilo toliko nemškutarjev in ti ne bi imeli toliko moči. Na ta način bi bila Koroška ostala bolj slovenska, obenem bi ostali obmejni kraji na Slovenskem Štajerskem kakor Sobota, Ivnicca (Eibiswald), Travnik (Wies), Arvež, Spielfeld, Cmurek ter Radgona slovenski ter bi imela naša Slovenija večji obseg. Iz tega vidimo, kako pogubonosni je bil liberalizem za slovensko ljudstvo, ker mu je vzel z versko zvestobo tudi narodno zvestobo ter ga tako zaslužil močnejšim sosedom, nemškim in laškim. Velik, nenadomestljiv pomen slovenske duhovščine za slovenski narod tudi pojasnjuje dejstvo, da so bili na Koroškem, ko je po plebiscitu pripadla Avstriji, najprej in najbolj napadeni slovenski duhovniki. Naša zgodovina spričuje, da je slovenska duhovščina vedno stala na braniku slovenstva.

LUSTERI
bogata izbira
okusna izdelava
ugodne cene
domača lovarna
Ivan Paspas i sinovi, Zagreb
Cenike pošljemo na zahtev

praznovali v nedeljo 15. novembra. Topiči sicer niso pokali in zvonovi niso pritrkavali, zato pa je bila cerkev znotraj lepo okrašena in petje je bilo posebno slavnostno. Cerkvica je bila polna dopoldne in popoldne. Tudi pri darovanju se je nabralo več kot lani. Po večernicah je predaval g. sodnik Rant Lojze o pravedanju in pokazal na resničnih zgledih, s kakšnimi stroški in sitnostmi je združena vsaka pravda. Taka predavanja so res poučna in so mnogi g. sodnika vprašali za kakšno pojasnilo ali svet. Drugo nedeljo (22. nov.) je g. Slapšak Fr., visokošolec razlagal lepe skiptične slike o Poljski državi. V soboto 5. dec. smo v Slomšekovem prosv. društvu (Nikolčeva 10-I) pričakali ob 7. uri Miklavža.

DRUŠTVENE VESTI

Tcharje. Na željo mnogih, se je s prvo decembrsko nedeljo odprla v kaplaniji Čitalnica v kateri bo vsem, ki radi čitajo, v bodoče vsako nedeljo dopoldne na razpolago številno časopisje. Pri sedanjih velikih poplavi časnikov je posamezniku nemogoče naročiti vse liste. Zato bo lahko dobil vsak to, kar bo želel, v Čitalnici, samo poslužite se je pridno. — Ne pozabite tudi na knjižnico, ki je sedaj na novo urejena in založena z mnogimi novimi knjigami.

Marija Snežna. Kar smo že dolgo želeli, se je uresničilo. Ustanovili smo pevski odsek Prosvetnega društva in to pod vodstvom našega organista g. Jožefa Borovinšek. To se je zgodilo na dan praznika cerkvenega petja t. j. sv. Cecilije 22. novembra 1936. Ta dan se je pokazalo, kaj premore peščica cerkvenih pevcev. Pri rani sv. maši smo imeli skupno sv. obhajilo ter tako ubrano cerkveno petje, da so bili vsi polni hvale. Za prireditev popoldne je bil slededci spored: govor, vesela igra »županova Micka« in med odmori lepe narodne pesmi. Hvala vsem,

kateri so na katerikoli način kaj pripomogli. — Bog živi!

Slovinci v Zagrebu. Drugo obletnico, kar imamo redno službo božjo pri sv. Roku, smo

Odprta noč in dan so groba vrata.

Troblje pri Slovenjgradu. Smrtna kosa je spet zavihnela svojo jekleno koso. To pot je pretrgala nit življenja, v najlepši mladosti 27 let, pridnemu delavcu tukajšnje tovarne kos, Francetu Breznik. Ko je 19. nov. prišel na delo ob 5. uri zjutraj, je imel opravka s transmisijo. Zgrabilo ga je jermenje, kjer je obvisel; kljub takojšnji pomoči dveh delavcev, ki sta tudi delala v tovarni. Nezvestnega so prepeljali po odredbi zdravnika dr. Poharja, ki je bil takoj na licu mesta, v bolnico. Umrl je, ne da bi se zavedel, ob 2. popoldne. Rajni je bil zvest čitatelj »Slov. gospodarja«, miroljuben, tih in blag mladenič. — Umrla je 19. nov. blaga žena Antonija Lakovseh v 65. letu starosti. Kolikim bol-

nikom je ona postregla, vedo prav mnogi, saj je bila daleč na okrog znana. Botra je bila tridesetkrat, samo družini Jakob Ferik iz Pameč, 15 krat. Naj v miru počiva, preostalim našo sožalje.

Sv. Lovrene v Slov. goricah. Poslovil se je za vedno od nas zavedno katoliški mož, trgovec, gostilničar in posestnik Ivan Podhostnik. Za njim ne žaluje samo njegova blaga in dobra žena ter otroci, marveč cela župnija in občina Juršinci. Rajni si je pridobil velike zasluge kot župan bivše občine Dragovič in kot odbornik občine Juršinci. Pokojni je bolehal že več let na želodcu. Moral je na operacijo dne 28. oktobra v bolnico v Ormožu. 7 dni po operaciji se je

Psček preprečil samomor

Zena nekega varšavskega kinematografskega podjetnika, ki so ga bili zaprli zaradi goljufije z menico, je hotela izvršiti samomor in vzeti še svojega otroka s seboj v smrt. Ko se je pa pripravljala, da otroka usarti, jo je napadel njen jazbecar in je s krepkimi ugrizki otroka, svojega tovariša pri igri, tako dobro branil, da je morala mati svoj prvotni načrt opustiti. Ko se je nekaj pozneje zaprla z otrokom v kuhinjo in odprla plinško cev, pa je začel psček spet tako žalostno tuliti, da so prihiteli sosedi, vlomili in v zadnjem trenutku rešili mater in otroka.

Takrat se je oglasilo in v hipu je stal pred njo Janez.

»Lenčka, kako da si prišla?«

Pogledala mu je pri luči v obraz.

»Kako si shujšal. Jest si sem ti prinesla. Ze štiri najst dni si tukaj. Menda nisi nič jedel.«

Janeza je ganila njena skrb.

»Veš, da sem te vesel. Le škoda je, da si prišla ravno danes, ko so vozili Preskarjevi drevje. Tile sledovi od tira do desetega drevesa po celem me lahko izdajo. Pa vem kako bom naredil. Splezal bom na drevesa, iz enega na drugega in jih bom stresel. Nihče se ne bo čudil!«

Lenčka je trepetala zanj. Rada bi mu povedala, kaj veselega, pa ni vedela ničesar takega. Nenadoma je začutila, kako je prišla prazna. Ponudila mu je košarico.

»Pojdi boš pogledala, kje sem. Če te zebe v noge, pa giblji s prsti!«

Ganila jo je njegova nežna skrb. Ko je bil sam tako reven in zapuščen, pa ima za njo toliko bogastva, ljubezni.

»Sem stopi in poglej!« Zlezal je po klinih lestvice, ki si jo je naredil, dva metra globoko in pripalil košato tresko, da je ves prostor razsvetlila.

»Joj, kako je strašno! Pa tu notri si noč in dan?«

»Tebi se zdi, ko nisi vajena. Meni pa ni nič!

Kurim si in dremljem. Prostor je velik. Kar cel plast slame imam za ležišče.«

Splezal je nazaj in dejal v šali:

»Vidiš, lansko leto sem tu volke lovil, zdaj pa mi je volčja jama za izbo. Vse pride prav. Po cerkvi mi je dolgčas. Sicer pa gre.«

»Lačen nisi?« se je brigala Lenčka.

Janez se je smejal in se šalil:

»Puško imam. Če vidim zajca skozi luknjo, pa ga ustrelim. Godi se mi, kakor gospodu.«

»Kaj pa strah po noči te ni, da bi volkovi prišli in te raztrgali?«

Položil ji je roko na ramo in jo potolažil:

»Volkov letos ni. Lisica pač pride včasih na streho, pa se ne vdere, ker je z lesa. Lani je bila iz vejevja. Noč je že, morala boš iti. Spremil te bom na Javorje. Posveti, da bova hodila po tvojih stopinjah, da ne bo preveč razhojeno, bi težje zamel.«

Lenčka mu je branila:

»Janez, boljše, če ne greš! Ostani tu! Kaj če kdo pride po tej poti?«

Vzel ji je svetilko iz rok in svetil, z drugo roko pa držal Lenčko za roko in jo vodil. Tema je bila kot v rogu. Sova je skovikala in vriskala. Lenčke je bilo groza noči in sov.

»Oh, Janez, če bi bila sama, bi umrla od strahu v tej temi. Zdaj se pa nič ne bojim, ko si ti pri meni!« je zatrjevala, vendar ji je drgetalo vse telo.

Vse vrste štampiljk

za urade, trgovce, obrtnike in privatnike naročajte v Cirilovih knjigarnah Maribor in Ptuj.

počutil prav dobrega, 8. dan pa je nenadoma oslabil. Ko je uvidel, da se mu bliža smrt, si je zaželel domov, kjer je mirno v Gospodu se ločil od svojih otrok in žene. Kakršno življenje, takšna smrt. Preden je šel na operacijo je sprejel sv. zakramente in tudi doma je prejel zakrament sv. poslednjega olja. Zapustil je zvestoljubečo ženo Ursulo in devet otrok, od katerih sta že 2 preskrbljena, eden študira učiteljske, ostali so pa doma pri mami. Na njegovi zadnji poti 8. novembra ga je spremljala velika množica ljudstva, sosedov in trgovcev iz Ptuja. Ganljivo je zapel lepe žalostinke cerkveni pevski zbor pod vodstvom domačega organista g. Snuderla. Ob odprtem grobu se je poslovil s prisrčno ganljivimi besedami od dragega pokojnika domači g. župnik Neudauer. Blagi rajni naj počiva v miru. Užaloščeni ženi in otrokom naše sožalje!

Sv. Marjeta niže Ptuja. Pokosila je smrt in nam ugrabila g. Franca Bezjaka, veleposestnika v Moškanjcih. Pokojnik ni bil cenjen samo med domačini, temveč je bil znan daleč okrog. V po-

vojni dobi je bil načelnik gasilske čete v Moškanjcih, v kateri je deloval 31 let od ustanovitve. Udejstvoval se je tudi v Konjerejskem društvu, ki mu je bil več let predsednik. Nekaj časa je tudi bil potem župan in odbornik združene občine Sv. Marjeta. Rajni Bezjak je imel za vsakega prijazno besedo. Mnogim viničarjem in bajtarjem je dal kose zemlje, da so si pridelovali kruh, v sili je pomagal vsakemu. Ljubil je svojo domačo grudo. Zadržal pot ga je peljala med njive, potem se je podal v občinski urad, kjer mu je postalo slabo. Zadel ga je kap. Previden s tolažili sv. vere se je drugi dan ločil od svoje družinice; umrl je v 58. letu starosti. Spremlili smo ga k večnemu počitku v nedeljo 29. t. m. ob 3. uri popoldne. Njegovega pogreba se je udeležila skoro polovica Smarjetske fare. Ob krsti ga je spremljalo nad 200 gasilcev, domačih in okoliških. Na njegovem domu se je v njegovem imenu poslovil od sorodnikov in vaščanov Veseljak Franc, posestnik v Moškanjcih. Njegove zasluge je orisal naš župan Ivan Muhič. Pri odprtem grobu pa je tolažil njegove ostale domači župnik gosp. konzist. svet. Ivan Šketa. Njegovo delovanje kot gasilca je proslavil načelnik ptujske gasilne župe. Zaigrala mu je tudi gasilska godba. Lepe pesmi je zapel domači pevski zbor. Počivaj v miru mož-poštenjak! Preostalim naše sožalje!

ter ob tej priliki obdaruje revno šolsko dečo s toplim perilom in drugim. Društvo prosi spoštovano prebivalstvo, da isto podpre v tej gotovo človekoljubni ideji z darovi.

Gomilsko. Staro Gomilsko se podira. Pred kratkim je padel zopet eden izmed zadnjih še preostalih stebrov stare Gomilske: zapustili sta nas »naši gospodičniki«. Vsak Gomiljan ve, koga s tem mislimo, ker jima nihče ni drugače rekel kakor »gospodičniki«. In res gđč. Mikličevi sta si ta lepi naslov tudi v polni meri zaslužili, saj sta bili najboljši učiteljici in vzgojiteljici naših otrok. Učiteljevali sta tukaj ena 33, druga celo 39 let v največje zadovoljstvo prebivalstva. Našim otrokom sta bili kakor materi, marsikateremu otroku celo boljše od matere. Zdaj odhajata v zasluženi pokoj v Ljubljano. V nedeljo 22. novembra smo se od njiju poslovili. Velika množica ljudstva, ki se je udeležila slovesa, nam priča, kaj smo z njima izgubili. Izguba je zaenkrat nenadomestljiva. Staro Gomilsko gre v zaton, na obzorju se že kaže novo: Bog ve, ali bo boljše od starega...

Male dole pri Vojniku. Iz zgodovine našega kraja je nekaj vredno zabeležbe. Od posestnika štefana Vrbiča navzgor proti jugovzhodni strani je z gozdom poraščen hrib, imenovan »sturnuše«, kjer pripovedujejo po ustnem izročilu, da je bil grad. Razrušen je bil ist časno, kakor oni pri Sv. Tomažu nad Vojnikom. Sedaj ni nikakega sledu več o kakem zidovju. Morda pa je kaj zasutega pod zemljo, kar bi se dalo spraviti na dan. Na posestvu Naglič Andreja se domneva, da se v zemlji nahaja živosrebrna ruda. Svoj čas je nekdo v bližini že kopal z dvema delavcema; ker pa ni našel ničesar, je prenehal. Ako bi gospodje, ki imajo denar, si to ogledali ter dali strokovno preiskati, bi menda trud ne bil zaman. Večinoma po vseh župnijah so se to leto spominjali velikega svetniškega škofa Antona Martina Slomšeka, ki je za naš narod storil toliko dobrega. Častno je za našo župnijo Novo cerkev, kjer je Slomšek več ko pred sto leti kaplanoval. Tudi našo vas Male dole je obiskal, kakor pravijo, ko je podelil sv. zakramente pračedu sedanjega gospodarja g. Gašparja Špes. Naj bi se vsi zavedali, kako velik pomočnik in priprošnjik nam bo Slomšek, saj je osebno deloval med nami. Prosimo in združimo vse svoje molitve, da ga častimo že kmalu kot svetnika.

Sv. Lenart v Slov. goricah. Občinske volitve so za nami. Kakor večinoma drugod, tako je tudi pri nas zmagala lista JRZ z veliko večino glasov. Padla je trdnjava JNS v metropoli Slov. goric popolnoma po svobodni volji volilcev, ker se je našemu ljudstvu že gabilo strahovanje in komanda JNS štaba. V zvezi s tem volilnim porazom so se JNS-arji v svoji jezi začeli posluževati bojkota vseh obrtnikov, gostilničarjev in trgovcev, kateri so volili listo JRZ. Mi okoliški kmetje, delavci in obrtniki bomo pa tako-le storili: Ako se napovedani bojkot, ki se je deloma že začel v trgu, izvedel, bomo si mi dobro ogledali, v katere odvetniške pisarne,

trgovine in gostilne bomo zahajali in katerih obrtnikov se bomo v bodoče posluževali. To navodilo naj velja za vse fare v Slov. goricah, posebno pa za trg in okolice. Gospoda iz vrst skrahirane in zapuščene JNS-arske stranke pa naj se zaveda, da je tudi ona živel na račun takozvanih okoliških beračev in siromakov, kateri so jim znani in dobri samo takrat, kadar so jim denar nosili in jih v tem oziru gospodarsko podpirali. Mi kmetje, delavci in obrtniki iz Slovenskih goric sprejmemo to nam vrženo bojno rokavico. V bodoče se bomo posluževali samo naših društev, pisarn, gostiln, trgovin ter obrtnikov.

Loče pri Poljčanah. Občinski odbor društva Rdečega križa v Ločah si je nadel nalogo, da v proslavo enoletnega obstoja priredi v nedeljo 20. decembra t. l. »Božičnico« v šoli v Ločah

Ko sta dosegla vrh, je Janez stisnil Lenčino roko in jo ostavil brez besede. Premagal ga je jok.

Na Preski so popevali fantje...

Lenčka je pridirjala vsa vroča in zasopla do Osojnikovega križa, ko jo je preplašilo žvižganje. Napela je uho in se ustavila.

»Pavle gre na Gore! Skupaj ne smeva priti.« Počakala je malo in pomolila raztreseno pod križem, potem pa je počasi stopala proti domu. Žvižganje je utihnilo pri hlevih. Obstala je in počakala, da bi slišala, če se bodo vrata odprla. Zaškripala so v tečajih in glasovi so se zaslišali.

»Pavle!«

Tiho se je pritipala ob steni do praga.

»Si ti, Lenčka?« je spraševala Mara skrbno, šepetaje.

»Ja sem! Kaj je?« je dihnila Lenčka.

»Pavle je prišel. V kuhinjo pojdi, umij se in umiri, da ne bo vedel, da te ni bilo doma.«

Lenčka se je res izmuznila neopaženo v kuhinjo.

»Kako mu je?«

»Veš, Mara, ne moreš si misliti. Dva metra pod snegom, v volčji jami! Pa tema in sove...« je tarnala in se razpravljala.

»Da je le na varnem!«

»O, tisto pa je. Pameten bi moral biti, kdor bi ga iztaknil.«

Malo so še posedele, potem pa je Lenčka vstala: vstala:

»Grem v sobo, drugače se bo čudil, da me nič ni.«
»O, Lenčka kod pa ti?« jo je viharno pozdravil. Od njegove nežnosti in otroškosti je malo ostalo.

»I, spala sem. Zdaj je čas, ko je tako vreme,« je lagala.

Pavle pa ni verjel:

»Boš ti, navihanka! Bogve, kod ti hodiš!«

»Kakor da bi kaj sumil!« ji je vpadlo, pa je še bolj živo zatrdila:

»Nisem bila nikjer. Spala sem, če hočeš vedeti.«

Pavle pa le ni hotel verjeti:

»Zakaj je pa danes Mara krave pomolzla?«

Lenčka je zardevala in ostrmela. Odkod ve to?

»S Tončko sta govorila sedaj in ti je rekla, da me ni doma, ko ni vedela.«

Pavle je segel vmes:

»Nič ni res! Jaz vem, da pri vas ti molzeš!«

Lenčko je izdala zadrega, čeprav se je branila še vedno.

Pavle je kmalu zopet odžvižgal.

Drugi dan sta stari in sin z Javorja zopet smučala drevje domu. Predpoldne sta naredila eno vožnjo, popoldne pa drugo. Sneg je bil južen in se je kopicil na drevo.

Mačkino maščevanje

V majhni vasi v poljskem vojvodstvu Kielcu je imel neki kmet mačko, ki jo je vedno mučil na vse mogoče načine. Pa je mož legel na svojem vrtu v senco. To je mačka videla in kakor da je čakala samo na ta trenutek, se je tiho priplazila do njega in mu z nenadno besnostjo zasadila zobe v grlo. Z obupno močjo je mož poskušal, da bi se otresel pobesnele živali, a zaman. Sosed, ki so slišali njegovo grgranje, so prihiteli na pomoč, a tudi njim se je šele po dolgem naporu posrečilo, da so mačko odtrgal od grla.

ČITAJTE „NEDELJO“!

(Dalje sledi.)